

Сонячний зайчик дає пораду

Чи ви чули коли-небудь, як розмовляє сонячний зайчик?

Чи траплялося вам збирати суніці в різьблену гуцульську скриньку?

Авжеж, ні. Бо інакше б ви пережили такі самі незвичайні пригоди, як Антошка і його друзі.

А все почалося дуже звичайно. Після сніданку Антошка підійшов до керівнички Ліни Стьопівни і сказав:

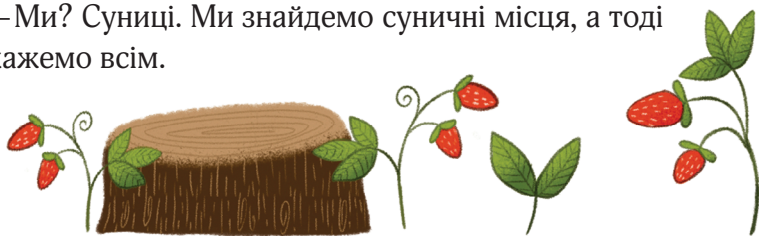
— А можна ми підемо в ліс на розвідку?

— Хто це — ми?

— Це, звичайно, я, Денис і Лариска.

— А що ви там шукатимете?

— Ми? Суніці. Ми знайдемо сунічні місця, а тоді покажемо всім.

Ліна Стьопівна трохи повагалася, а тоді погодилась. Вона тільки попередила:

— Я надіюсь на тебе, Антошо. Ти вже великий і розумний, і ти не забудеш, що до обіду ви маєте повернутися. Глядіть, не заходьте далеко!

Дениско взяв із собою білу чашку. Лариска — маленьку мисочку, а Антошка — порожню гуцульську скриньку. Бо вирішив назбирати ягід більше за всіх.

І скоро червона футболка, картата блакитна сорочка та жовте платтячко маяли серед дерев і кущів, над ледве помітною лісовою стежкою.

Суниць усе не було. Але Антошка вперто простував у хащу. Його кирпатий ніс і гостре задерте підборіддя були націлені вперед. І стрішка волосся над лобом теж була туди націлена.

— Не журіться, — сказав він. — Ще трошки — і неодмінно знайдемо! А заблукати в цьому лісі не можна. Він зовсім маленький, а навколо стоять села.

Дениско зітхнув. Сонячне проміння падало крізь віти на його рожеві вуха, і вони світилися, наче ліхтарі.

— Я думаю, що треба вернутися. Може, їх у цьому лісі зовсім нема, тих суниць.

А Лариска сказала:

— Хлопчики, не сперечайтесь. Ми ще трошки пошукаємо, а тоді повернемось.

Її тонесенькі кіски з червоними бантиками, ніби крильця, лагідно тріпнулися.

— Ура! — зрадів Антошка.

Діти опинилися край невеличкої галявини. Вона вся була вистелена суничним листям. Під кремезним дубом блищало крихітне джерело. Дзеркальце води відкидало дітям в очі сліпучого сонячного зайчика.

Дениско і Лариска одразу впали навколішки й заходилися нишпорити попід листям. Антошка підійшов до джерела, щоб напитися, і звідси побачив, що сонячний зайчик тепер спокійно сидить на старому ясеновому стовбурі. Хлопчик схилився й пальцем скаламутив воду, але зайчик навіть не ворухнувся.

Антошка здивувався. Він підійшов до стовбура і накрив сонячну пляму долонею. Зайчик хутко вислизнув з-під його руки й перестрибнув вище. Хлопчик звівся навшпиньки і знову накрив зайчика. А той пересунувся ще вище.

От так так!..

Антошка обернувся до друзів. Розгублена Лариска стояла посеред галявини й показувала крихітну ягідку.

— Оце і все, — сказала вона ображено.

Дениско знайшов лише дві ягідки, та й ті зелені. Він сів на траву, перекинув чашку до рота і сказав:

— Я собі думаю: от коли б знайти галявину, щоб на ній було більше ягід, ніж листя!

Лариска зітхнула:

— Аякже, знайдеш!.. Нам треба йти у табір. Хлопчики, де наша стежечка?

— До всього треба підходити по-науковому, — зауважив Дениско. — Коли ми стали на галявину, нам

у вічі світив сонячний зайчик. Он бачиш, він сидить на клені. Значить, там і стежка.

— Він сидить на ясені, — сказав Антошка.

— Ні, на клені.

Антошка озирнувся. Зайчик і справді був тепер на корі густого клена.

— Хлопчики, не сперечайтесь, — промовила Лариска. — Коли ми сюди прийшли, він сидів на отій старій груші. Я бачила.

— Він сидів на ясені.

— На клені!

— На груші!

— Ой, дивіться, він перескочив на березу!..

Діти змовкли. Тільки тут вони помітили, що галлявина дуже тісна. Дерева й кущі оточили їх зеленою стіною. Листя байдуже ворушилося над головами. У хащі було темно і моторошно.

Антошка навмисне голосно промовив:

— Нам нема чого боятися! Цей ліс маленький.

Німа лісова тиша насунулася на дітей. Вони збилися до купи й побралися за руки. Вони не зводили очей з таємничого сонячного зайчика, що вже перестрибнув на стовбур молодого дубка.

— А може, це просто сонце пересунулося на небі... — стиха вимовив Антошка.

Дениско прошепотів:

— Ні, сонце так швидко не може...

— Мені страшно!.. — ледве чутно зойкнула Лариска.

Сонячний зайчик стрибав зі стовбура на стовбур і щораз більше наближався до них. Навіть хоробрий Антошка міцніше стискав руки друзів...

І тут зайчик заговорив. Ніхто пізніше не міг пригадати його голосу, отож і я не можу оповісти, який він був. А сказав зайчик таке:

— Не бійтеся мене, діти! Ви б хотіли знайти галявину, де суніць більше, ніж листя?

— Хо... хотіли б... — відказав Антошка.

— Є така країна, де суніці ростуть на кожному кроці й зовсім не ховаються під листя. Я б міг вас туди провести.

Діти нишком презирнулися. Антошка для сміливості набрав повні груди повітря і спитав:

— А це далеко?

— Ні, це близько, — всміхнувся зайчик. — А ви знаєте дитячі лічилки?

Антошка знизав плечима:

— Чи ми маленькі?

— Трошки знаємо, — зважився Дениско. — Не багато, а так собі.

Тут подала голос Лариска, бо пересвідчилась, що сонячний зайчик не страшний:

— Я знаю багато! Я люблю лічилки, і це мені не соромно. Я ж тут найменша...

Зайчик задоволено блимнув:

— От і добре. Спіймайте мене до скриньки і скажіть таку лічилку:

Раз, два, три, чотири, п'ять —
Вийшов зайчик погулять.
Що нам діять, що робити?
Треба зайчика зловити!
Будем знову рахувать:
Раз, два, три, чотири, п'ять!

По цих словах треба зачинити скриньку. Та дивіться, щоб я був у ній! Бо нічого не вийде.

Антошка задумливо провів долонею по своїй жовтій стрішці. Йому давно хотілося, щоб волосся завернуло назад, як у дорослого. Він спитав:

— А як ми звідти повернемося?

— Так само просто. Коли назбираєте суніць, скільки схочете, — покажіть ту саму лічилку з кінця. І відчиніть скриньку. Я вистрибну, а ви опинитесь на цій самій галявині. Запам'ятайте: від кінця до початку!

Лариска похилила голову і спідлоба зиркнула на Антошку:

— Ну?

Хлопчик навіть розсердився:

— Що — ну? Рушаймо — і ніяких «ну»! Це ж справжня таємничка пригода!

— Куди ж ти збиратимеш суніці, як у скриньці буде зайчик?

— Байдуже! Скину футболку, вона ж у мене червона. І назбираю цілий мішок!

Дениско ворухив губами і скуб собі вухо.

— Ти що там бурчиш?

— Не заважай. Повторюю лічилку з кінця:

Раз, два, три, чотири, п'ять —
Будем знову рахувать.
Треба зайчика зловити!
Що нам діять, що робити?

Антошка відчинив гуцульську скриньку й наставив її на сонячного зайчика. Той весело підморгнув і опинився насподі. Антошка проказав:

Раз, два, три, чотири, п'ять —
Вийшов зайчик погулять.
Що нам діять, що робити?
Треба зайчика зловити!
Будем знову рахувать:
Раз, два, три, чотири, п'ять!

І зачинив скриньку. Зайчик зостався всередині.

Діти озирнулися. Це вже була не та галявина. А дуже велика, простора, оточена високими кучерявими деревами. Листя було яскраве, наче мокрі акварельні фарби.

А вгорі було таке саме яскраве небо, і по ньому пливли хмарки, точнісінько як клаптики вати.

Діти глянули під ноги.

— Ура! Це справжня Країна Суніць!

Соковиті червоні ягоди вкрили геть усю галявину, аж листочків не було видно.

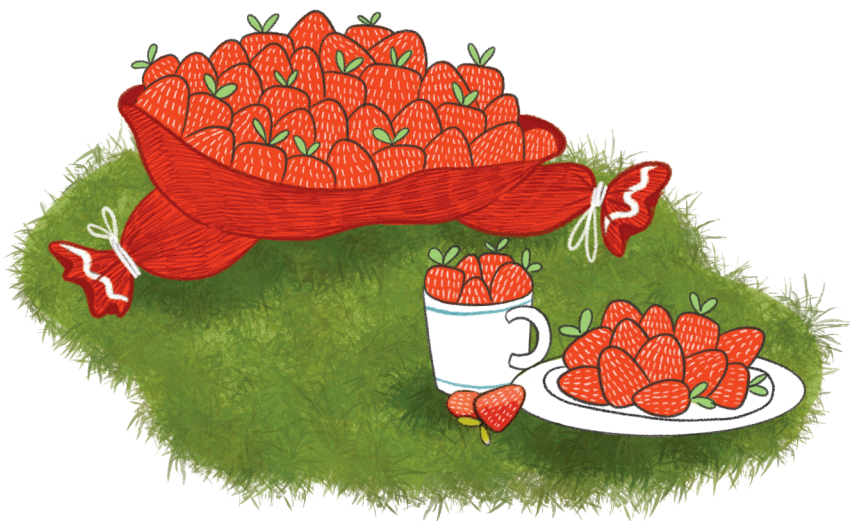
Антошка ще не встиг скинути своєї червоної футболки, як його друзі одне по одному вигукнули:

— Повна чашка!

— Повна миска!

Не думайте, що Антошка був такий маруда й завжди від усіх відставав. Але ж він мав пильнувати скриньку, щоб вона часом не випустила зайчика.

Поставивши скриньку на землю, він стягнув футболку. Лариска міцними нитками поперев'язувала комір і рукави. Тепер друзі мали доброго мішка. Та не встигли вони виповнити його й наполовину, як позаду почулося шарудіння.

Одновусий і біла ворона

Під деревом стояв дивний дядько. Довгий і худий, як стовп. Голова велика, як казан. Маленькі оченята з-під зелених брів ковзали по дітях.

Та не це було дивне. Дивне було те, що під круглим, як бараболя, носом у нього ріс тільки один вус. З правого боку. Та який! Довгий-довгий та тонкий, наче мотузка. Він петлею звисав до пояса, ніби аксельбант на старовинних мундирах. А кінець перекинтий через плече.

Вус був рудий.

Діти й одновусий дядько мовчки дивилися одне на одного. Лариска підійшла до Антошки, схопила його за руку і прошепотіла:

— Я боюся... Кажи лічилочку, вертаймося швидше додому!

Дениско за своєю звичкою смикав вухо. Антошка мужньо чекав, що буде далі.

— Ви хвальки? — спитав дядько.

— Чого це ми хвальки? — образився Антошка. — Звичайні собі діти.

Дядько зняв кінчика вуса з плеча, щось на нього намотав і розглянувся довкола. Дітям навіть здалося, що він хоче йти. Аж ось погляд його впав на гуцульську скриньку. Дядько здригнувся і ступив уперед.

Антошка підняв скриньку і притис до грудей. Лариска міцніше стисла його руку.

— То ви, мабуть, нетутешні? — запитав дядько якимось дивним тихим голосом.

— Ні. Ми з дитячого табору.

— А що таке — дитячий табір?

Діти зирнулися і низили плечима. Але дядько й не чекав на відповідь. Він ступив іще один крок, знову закинув рудого вуса за плече і спитав:

— А як же ви повернетесь додому?

— У нас є лічилочка-поверталочка! — вихопилась Лариска.

Дядько був не такий уже й страшний, аби лиш звикнути до його довгого вуса і зелених брів.

— А що ви тут робите?

— Збираємо суниці.

— Для кого?

— Для дітей.

Очі дядька прикипіли до скриньки. Він спитав:

— А що у вас... там? Суниці?

Зміст

Сонячний зайчик дає пораду	5
Одновусий і біла ворона	13
Але ж скриньку треба знайти!	21
Ніч і ранок	30
А оце справжні хвальки	37
Кузька розповідає про свою мачуху	44
А ти, Киве, не кивай!	51
Познайомились!	58
Бевзики атакують	63
Антошку спіткала біда	71
Лічилка викриває підступного ворога	80
Таємниця Країни Суниць	90
Ябеди не сплять	100
Антошка вживає заходів	105
Радники хочуть яйця-райця	112
Кузька проголошує закляття	117
Приємне відкриття	126
Зубань одягається в самовар	134
Що думав Антошка	140
Гулька і Гульчин ніс	144
Знову перший радник!	151
Єдиний випадок, коли рогатка принесла користь	155
Синя гора	159
Здрастуй, сонячний зайчику!	166